

אין הכהנים זוכים בו. וזה כוונת הברייטה שרק 'עלות איש' עורה לכהנים, ולא עללה הקדרש.

הגמרא מביאה עוד מדברי אמוראים בעניין זה: וכן אמר רב נחמן אמר רפה בר אבוחה, שמה שאמרו הברייתא 'פרט לעולת הקדרש' היינו פרט לעוללה הבאה מן המזטורות. מקשה הגמורא: אמר ליה רב הנזנא לרב נחמן, בפמאן – כסברת מי הולכת שמועתקר, האם ברבי יהודית שבברייתא לדלאן, לא תדר ביה – הרי חור בו מסברא זו, רתניא, שלשה עשרה שופרות היו במקרא שבחם היו מוכנים מיעות עברו הקדרש, ששה מהם היו מיועדים לקניית עולות נדרה, היינו לעוללה הבאה מן המזטורות, שלא יהו ביהנים ובאיין בעריה אלא חורום ומוכרים העור ולוקחים בדמיו בהמה לעולה ליקין המזטור, דברי יהודית. אמר לו רב נחmittה, ואמרי לה – יש אומרים אמר לו רב שמעון, אם בן שאין עורה לכוהנים, ביטלט את מדרשו ודרשתונו של יהודע בפמאן, רתניא, זה מדרש דרש יהידע הפתח, נאמר יקראה שיש 'אשם הוא אשים אשם לה', שמשמעו שהאשם הוא לה ולא להן, אך אי אפשר לנומר קר, שהרי בבר לבchan, אלא כל קרמן שבא משותם כתאות ומושום אשם, רהינו מוחרות חותמת או מוחרות אשם, ציריך לקיים בו גם 'לה' וגם 'לכה', ולכן ילקח בו עולות, הבשׂר לשם (זהו 'לה') ועורה לבתנים וזהו להקהן. ומשמע שרבי יהודית חור בו מהמת דרשתו של יהודע הכהן, שהרי לא השיב אליה דבר. ולכן מקשה רב המנווא לרוב נחמן, היאר אתה סבר רב יהודית, הרי רב יהודית עצמו חור בו מסברו.

אמר ליה רב נחמן, אלא פה, בפמאי מוקים לה – איך אתה מעמיד את האמור בברייתא 'פרט לעולת הקדרש'. אמר ליה רב המנווא, מוקמנים לאלה – אני מעמיד ומברא שעילת הקדרש דווקא במקיריש נקסינו, וברבבי יהושע, ואפלו יפל'ו ע"ש ר' שקלים פ"ד מ"א. הטקירה שעת כל נקסו לבדוק הבית, והוא בפ' ביהן בחמותות וריאות להקרבה לנבי מופת, כלומר תמיימים, זברים ונקבות, וכי אליעזר אומר, חבורים ימברו לצורבי הרוצים להקריב עולות והנקבות ימברו לצורבי הרוצים להקריב ובחי שלמים, ודומיתן – דמי הזברים והנקבות יפל'ו עם שאר הנקסים לבודק הבית, שכן אין אדם חולק הקדרשו, כלומר בין שלגבי הנקסים שאינם ראויים למומחה הרי על חברך בונתו היהת לקודשת בדק הבית, אם כן אף לובי בהמות הריאות למובה, כוונתו היהת לקודשת בדק הבית. ומכל מקום כשם נפרדים, פורדים אותו לצרכי קרבנות, שכן הם ראויים לובי המובה. רב' יהושע אמר, אדם חולק הקדרשו, כלומר שאף שהקדיש בסתום, דעתו היהת שודאיו למובה יקריש למובה ומה שלא ראי למובח יוקרש לבודק הבית, וכן הזברים עצם יקרבו עולות, ונקבות ימברו לצורבי שלמים וויאר בדומיתן עולות, ושאר נקסים יפל'ו לבודק הבית. מבארת הגמורא: ואפלו יפל'ו רב' יהושע ראמ' אדם חולק הקדרשו, והראוי למובה קדריש בדורותה מזבחת הבביה, אבל עוזר, שאינו ראוי לモבה, תפ'ים בדורותה שהוא ראוי ראי למובח הבביה, כשרוב הנקסים שהוקדרשו. ואם כן לדעת רב המנווא וזה כוונת הברייתא 'עלולת הקדרש' שאין עורה לכוהנים, שכן הזברים הללו אם עלות, ועודם לבודק הבית.

שנינו בברייתא לעיל, רב' יוסי ברבי יהודית אומר, 'עלות איש' פרט לעולות גרים, שאין עורה לכוהנים. אמר ליה רב סימאי בר חילקאי לרבניא, אטו – וכאם נגיד לאו איש הו, והיאר הוא מהתמעט מהפסוק. אמר ליה רבנית, כוונת הברייתא היא פרט לדור שפט ואין לו יונישם שנכסי הפקה, שכיוון שאין בעליים לעולתו ואני 'עלות איש' אין עורה לכוהנים.

הגמרא מביאה בברייתא המבוארת את דרשת הפסוק 'עלות איש' שבמשנה: תנו רבנן, נאמר (אקרואז) 'עלות איש', אין לי אלא 'עלות איש' שעורה לכוהנים. עולות גרים, גשים ועכדים, מנין שעורה לכוהנים, תולדות לזרם לזרם, ריבקה שאף עורה לכוהנים. אבל עוזר, שאינו מזבח, מיזבב ראי לזרם ראי לזרם, וזה

משנה

המשנה מבארת מי זוכה בעורות הקדרשים: כל בהמת קרבן עולה שלא זבחה בבריה – שלא הותר בשורה להקריב על המזבח, כגון שריר פסול בשר לפני שנורק דם הקרבן, לא וכו' בחנים בעריה, שנאמר (ויקרא ז') 'והבחן הפקריב את עלות איש עוזר עללה אשר הקרביב לפחן לו ידה', ממשע שזכה הכהן רק בעור עוללה לאיש על גבי המזבח, ככלומר שהקדיש אותה איש למבהח וחכה המזבח בבריה ולא נפסלה. עוללה שנסחטה שלא לשמה, אף על פי שלא עוללה לטבעלים לשם חוכה, יין שדהיא בשורה עורה לבתנים. אך עולת האיש ואחר עולת האשת, עורותיהם לבתנים. עורות קדרשים קלים לבצלם. עורות קדרשי קדרשים לבצלם, וכך בעורה, קל וחומר, ומה אם עוללה, שלא וכו' הכהנים בשורה, וכך בזבון. ואין לפטור כל קדרשי קדרשים שצובו בשורה, איןנו דין שיובו בעזון. וחומר זה ולומר שסביר מזביח ביתה, שזכה באמוריו הקרבנות ולא זבח בעורותיהם, ואם כן אף הכהנים יוכו בבריש קדרשי קדרשים ולא בעורות, אין לומר כן, משום שאין לו מזבח עוזר בבל מקום, ואם כן מה שלא זבח המשובח בעור הקרבנות איינו מוכיח דבר.

ג' נרדי

הגמרא מביאה בברייתא הדרשת את הפסוק 'עלות איש' הנזכר במסנה: תנו רבנן, הפסוק 'עלות איש' ממגע פרט לעוללה הקדרש, שאין הכהנים זוכים בעורה, דברי רב' יהודית. רב' יוסי ברבי יהודית אומר, פרט לעוללה הבאה מן המזטורות, שאלת הגרמא פאי – ומה הכוונה פרט לעוללה הבאה מן המזטורות. מшибה הגמורא: אמר רב' חייא בר יוסוף, פרט לעוללה הבאה מן המזטורות, שאלת עוללה שאלת הגרמא פאי – אמר רב' חייא – ומה שאלת עוללה שאלת הגרמא פאי – וזהו דעת רב' אלעוזו (תמורה ט), מא' איבא לאטיר – אין זכרו של רב' אלעוזו בעלה, שדיין اسمתו אלו לרעות עד שיפול בהם מום, ואו ימכו ויקחו בדמייהם עללה לנבדת ציבור, ועללה זו אינה עלת איש אלא עללה ציבור, ועלן נתמעה שאין הכהנים זוכים בעורה.

מקשה הגמורא: הינחא – מובן הדבר למאן דאמר שדמי המזטורות אכן לנברת ציפור אולג, והם נחשבים עללות ציבור, והיינו דעת חכמים (תמורה כ), אלא למאן דאמר שדמי המזטורות לנברת יתיר אולג, והיינו דעת רב' אלעוזו (תמורה ט), מא' איבא לאטיר – אין נברת את דברי הברייתא שמשמעות עללה הבאה מן המזטורות מהפסוק 'עלות איש', הרי לשיטתו יש לחשבי עללה זו כעללה איש. מהרצתה הגמורא: בראמ' רב' ביומא (ל), נאמר (אקרואז ו) ויהא על הפוּחַ וגו' וערק עלייה העלה, ומה שלא נאמר עירוך עללה הבאה מן המזטורות עללה עוללה אלא העולה, יש לזרושה שכהונה שיירוך עליה מיד ואור הבערת העציכן את 'העללה' החשובה, והיינו העולה הראשונה הנזכרת בפרשタ קרבנות הימים (נזכרנו ח-כט), שהיא עללה המיד של שחר (שם ח-כט). ונלמוד מכך שאלת הקרביב לפחן השם קרבן. הכא נמי – גם כאן יש לזרוש את הפסוק ויקרא ז' ותנו רבנן הפקריב את עלות איש עוזר העלה אשר הקרביב לפחן לו ידה, שהיינו העולה הראשונה שהופרשה מתחלה לשם עללה, ולא עוללה הבאה ממזטורות אשם, שהרי באה מכח בהמה שהופרשה מתחילה לאשם. ובכאן מיעטה הברייתא שעור עללה הבאה מן המזטורות איינו שייר לכחן.

הגמרא מביאה דעה אחרת בבריאור הברייתא: אמר רב' חייא אמר רב' ינאי, כוונת הברייתא 'פרט לעולת הקדרש' פרט למתחם עוללה לבדק הבית, שאין הכהנים זוכים בעורה. ולא מיבעיא – ואין ציר לומר דין זה למאן דאמר קדרשי בדק הבית תפיסי מדאוריתא – שעולה שהוקדרשה לבודק הבית נתפסת מדאוריתא בדורותה בדק הבית, ונמציא שדו אינה 'עלות איש' כלל אלא עללה הקדרש, שודאי שאין הכהנים זוכים בעורה, אלא אפלו למאן דאמר שקדושים בדק הבית לא תפיסי – אינה חלה על העולה מדאוריתא, וכי מיל' בש' שהבשר הקדרש בדורותה מזבח איינו נתפס בדורותה בדק הבית, אבל עוזר, שאינו מזבח, הפס' מודאוריתא בדורותה בדק הבית, וכן

39 גם בהעלאת חוץ נחשבת העלאה בלבד מובה, וחיב גם אם העלה על
40 גבי הסלע.

41 שואלת הגمرا: **וְאִיךְ נָפַי** – ורבי שמעון גם הוא, כייד יתרץ את
42 שיטתו שאף המעליה על האבן חייב, **וְהַתְּבִיב יִגְנֵן מִזְבֵּחַ לְהָ**
43 שמולמו שוגם בבמות יהוד ציריך מובה. משבה הגمرا: **הַהּוּ מִזְבֵּחַ**
44 שבנה נח, לא בנוו ממשום שהיה חייב להקריב דוקא במובה, אלא
45 בגין שם **גִּבְּחָה בְּאַלְמָא** – לשם מוקם גבוה בעלמא, כדי שהיה נח
46 להשתמש.

47 שואלת הגمرا: **וְאִיךְ נָפַי** – ורבי יוסי אף הוא כייד יבאר את
48 שיטתו שצורך דוקא מובה, **קֹא בְּתִיב יַזְקֵח מְנוּחָ וְגַוְיָל עַל הַצָּרָ**
49 **לְהָ** שמולמו שבבמות יהוד אין ציריך מובה. משבה הגمرا: אין
50 ללימוד ממנה לכל מקום, כיון שהזרת שעה הרות.

51 מקור נוסף לשיטת רבי שמעון: **וְאִיעָבָית אֲמָא**, **הַרְנוּ מַעֲמָא דְּרַבִּי**
52 **שְׁמַעַן**, **בְּרַגְּנַיָּא** בבריתא תורה כנים אחר פ"ט, **רַבִּי שְׁמַעַן אָמַר**,
53 נאמר בפסוק **וַיֹּאמֶר יְהוָה יְזַরֵּךְ הַבָּנָן אֶת הַכְּמֻלָּךְ עַל מִזְבֵּחַ הַפְּתַח אַתְּלָ**
54 **מוֹעֵד**, למדנו שדווקא באחד ממועד יש חיוב להקריב על מובה, ואין
55 חיוב מזבח ממנה כתנה של יהוד. מסימנת הבריתא: **לְפִיכָּה**, כיון
56 שאין חיוב מזבח בבמה, אך אף על פי שהעללה קרבן על גבי הפלע
57 או על גבי האבן, ולא העלה על גבי מובה, היה.

58 מקשה הגمرا: כיון שהבריתא אמרה אין מובה בבמה, הרי
59 שסבירה באדם שהקריב את קרבנו בבמה בשעת היתר הבמות, ואם
60 כן מפני מה אמרת שהעללה על הסלע היה, הלא **אֵין דִּי חֲוֹתָר**
61 **פִּיכְעָל לִיה** – היה לרביתא לומר, ולא היה לה לומר **חַיְבָן** שמשמע
62 שעבר על איסור. מתרצת הגمرا: **הַכִּי קָאָמַר** – קר פירוש הבריתא,
63 **לְפִיכָּה** – לפי שבעת היורה הכוotta החקטרה בבמה חוץ
64 ואין ציריך מובה, אך **בְּשַׁעַת אֲפִירָר הַבָּמוֹת**, אם **הַעַלְלָה עַל גַּבְיַה הַפְּלָעָ**
65 או על גבי האבן בחוץ, נחשבת העלאה החקטרה בחוץ.
66 הגمرا דינה בריני בומה לדעת רבי יוסי, **בְּעֵד רַבִּי יְהוָה**,
67 לשיטת רבי יוסי שם בבמה ציריך מובה ואין די באבן או בסלע, כן
68 – ארבעה קנות באربع פינות המזבח, **וְכַבֵּש** – גשם מושפע של עלי
69 עלים למובה, **וְיָסֹד** – אמונה על סביבה המזבח מלמטה, **וְרַיּוּבָע**
70 – שייתה המזבח מרובע, שMOVואר לעיל (טכ' שבל אל מعتبر במזבח
71 שבמישכן, מהו **שְׁעִבָּבוּ בְּבַמָּה**, האם כשם שעריך מזבח קר ציריך את
72 כל דיני המזבח או לא).

73 פושתת הגمرا: **אָמַר לֵיה רַבִּי יְרֵמִיה לְרַבִּי יְוסִי בְּרַבִּי חַנִּינָא, תְּנִינָא**
74 בבריתא, **קָרְנוֹ וְכַבֵּשׂ וְרַיּוּבָע וְיָסֹד מַעֲבָבִין בְּבַמָּה גַּדְולָה** – בוב
75 וגביעון וכל שמן בשילה ובבית המקדש שבירושלים, **וְאִין מַעֲבָבִין**
76 **בְּבַמָּה קָטָנָה** שכל ייחיד עושה לעצמו בשעת היתר הבמות.

5 ובאי בעזורה. יכול שאני מרבפת אף עליה שנשחתה **שְׁלָא לְשְׁמָתָה**,
6 שהיא עצמה כשרה אלא שלא עלתה לבעלים לשם חובה (עליל ב),
7 שהואיל ולא עלהה לבעלים לשם חובה,

1 **שְׁחָרְבוּ וְהַעֲלוּ בְּחוֹזֵן, דָּמָר סְכָר פָּטוֹר** – רבי יוסי שאמר שחיב
2 חטא אזהת על כל ההעלאות סבר שפטור על העלאה בחוץ של
3 מוקטר פנים שחדרו, וכן נחשבת כל ההעלאות של כל החתיכות
4 כהעלאה אחת, ומבר **קְרִיבָה** – רבי שמעון האומר הפטור של כל
5 העלאה והעלאה סבר, שבמקטר פנים לא נאמר הפטור של דבר
6 חסר, אם כן נחשבת כל העלאה בפני עצמה וחיב החטא על כל
7 העלאה והעלאה.
8 **וּפְלִינִי דָּאָבּוּת דְּשְׁמָוֹאָל אַלְיָשָׁנָא קְמָא דְּעוֹלָא** – וחולקים אבל של
9 שמואל, ועלא לפיו הלשון הראשונה שסובר שהכל מוזים במקטר
10 פנים שחרטו הульם בחוץ שחיב, **דָּאָמֶר אַבְּהָה דְּשְׁמָוֹאָל, בְּמַאן**
11 **מַחְדְּרִין פּוֹקְעִין לְבַיְמָזְבֵּחַ** – בשיטת אייה תנא הולכה שמווזרים
12 למערכה איירבי קרבנו שניתנו מעל המזבח לארכ שעת הקטרומם,
13 **בְּמַאן** – בשיטת מי, **לֹא כְּרַבִּי יְזַפֵּי**, וזאת מכין שאבוהה דשモאל
14 לומד את מחוליקת רבי יוסי ורבי שמעון במקטר פנים, כרבי יוחנן
15 והלשון השנייה של עולא, שרבוי יוסי סבר שחיב אחית על כלם בין
16 שפטור על העלאה אבל חסר של מוקטר פנים בחול, لكن משמע לו
17 שרבי יוסי סובר שבפניהם אין מחוריים פוקעים, כיון שאבוהה היה סובר
18 שמחוריים פוקעים אם כן יש שם הקטרה על דבר חסר בפניהם והיה
19 צריך לחיב בחוץ. וכיון שאבוהה דשモאל אמר שרבי יוסי פוטר את
20 המעללה בחוץ מוקטר פנים שחדרו, אם כן עלול בלשון הראשונה
21 שאמר שנחלקו דוקא במקטריו חוץ, אבל במקטר פנים מודה רבי
22 יוסי שחיב על דבר חסר, חולק על אבוהה דשモאל.
23 **שְׁנִינוּ בְּמִשְׁנָה: וְאַנְּנוּ חַיְבָן עַד שְׁעַלְלָה בּוֹ** לראש המזבח, רבי שמעון
24 אומר, אפילו העלה על גבי מזבח או על האבן חייב. מבורתת הגمرا:
25 **אָמַר רַב הַזָּא, מַאֲמָא דְּרַבִּי יְזַפֵּי שְׁנִינוּ חַיְבָן בְּהַעֲלָתָה חוץ**
26 **אֶלָּא אֶם הַעֲלָה עַל גַּבְיַי מִזְבֵּחַ**. מבורתת הגمرا: בראשית ח' **וַיֹּאמֶר יְהוָה לְנֵצֶן מִזְבֵּחַ לְהָ**
27 **אֶחָר שִׁיצְאָה נֵחֶם תְּהִלְלָה** – לאחר מכן צבוקה נחמתה בפרשנה נה,
28 עליה, אינה נחשבת העלאה אלא על גבי מזבח, וגווין ויעל
29 בחוץ, אינה נחשבת העלאה אלא על גבי מזבח, וכיון שמעינו גם
30 בהעלאה בחוץ ציריך מובה, אם כן גם באיסור העלאה חוץ אינה
31 נחשבת העלאה אלא אם כן העלה על גבי מזבח.
32 מבורתת הגمرا: **אָמַר רַב יְזַחְנָן, מַאֲמָא דְּרַבִּי שְׁמַעַן** שחיב
33 בהעלאת חוץ אפילו העלה על גבי סלע, מבורתת הגمرا: **זְבַתְּבִיב**
34 **לְגַבְיַן מִנוֹחָ אֶת גַּדְיִי הַעֲוֹם וְאֶת הַמְּנִיחָה וְיַעַל עַל הַצָּרָ**
35 **(שופטים ג' ט)**, **וַיַּזְקֵח מְנוּחָ אֶת גַּדְיִי הַעֲוֹם וְאֶת הַמְּנִיחָה וְיַעַל עַל הַצָּרָ**
36 **לְהָ**, מבורא בפסוק, שמנוחה לא בנה מזבח לשם קר אל העלה על
37 הצור, כלומר סלע, ואף על פי כן קורא לו הנביא העלה, וכיון
38 שמצוינו שהתקטרה בבמות יהוד נחשבת העלאה גם بلا מזבח, אם כן

אם כן לא יהו ביהנים ובאיין בעורה, תלמוד לומד עוז העולה'
 מפל פקום, ללמד שוג בוה ווכם בעורה.
 עוז העולה, אין לי לרבות אלא עוז העולה שהוא לכהנים, עורות
 שאר קדושים קדושים מניין, תלמוד לומד עוז העולה שהוא לכהנים, עורות
 לרבות כל קדשי קדשים. יכול שאני מרבה אף עורות קדושים כלים
 שייזרו לכהנים ולא לבعلם, תלמוד לומד עוז העולה, מה עוזה קדושים
 קדושים, אף בל הקרים המורבים קדושים קדושים בלבד בדורות
 לעולה.
 רבינו ישמעאל אוזר, עוז העולה, אין לי אלא עוז העולה שהוא
 לכהנים, עוזה עולה שלא יכו בעורה. וזה הוא – דבר זה נלמד בכל
 וחומר, וטה עולה שלא יכו בעורה. והוא יוכן בברורה, וכן בעורה, קדושים
 קדושים שכו בברורה, אין דין שכו בעורה. אמונם היה אפשר לפזר
 ולומר, מטבח ובית, שזכה בשיר ולא ובה בעור, ואם כן יתכן שאף
 הם לא יוכן בעור אף שצכו בשירים. אלא שיש לדוחות, מה? מזבח
 שבן לא יזכה אפילו במקצת, כלמר, שלא כבה בעור בשם מקם,
 האמור בברונות שכבר יודעים אלו שכו במקצת, בעולה, הזאל
 וכן במקצת יש לנו לומר מכך והומר שכו בברונות – בכל עורות
 קדשי קדשים.
 רבינו אוזר, כל עצמו של לימוד השער לכהנים לא הוציאנו לו
 אלא לעוז העולה בלבד, אין נוצר כלל לימוד דין זה בקדשי
 קדשים, שהרי בכל מקום העוז מהלך אחר הבשך ושיר למי שזכה
 בשיר, פרדים הנשרפין ושבירם הנשרפין, והוא עוזותיהם [נשרפין]
 עופה, חתאת ואשם ובחיי שלמי צבאות, שם מתנה לבתיהם
 לאכלהתו, רציו הכהנים להפשתם ולהשתמש בעורותיהם מפשיטין
 אותן, לא רציו אוכלין אותן על גבי – עט עוזר, שלא ציהה הכתוב
 לכהנים להפשתם, ומותר להם לאכול את הקרן עם עורו, ונמצא
 שוייכת להם הכתוב את העור, ואם כן מותר להם להפשוito
 ולהשתמש בו. קדושים כלים بشירים לבעלים, רציו מפשיטין אותן,
 רציו אוכלין אותן על גב עוזר. אבל בעולה החצר הקטוב לפרש
 מה夷udo בעורה, שהרי נאמר בה וכרא א' י'ה'פ'ש'יט' א'ת העולה
 נתחת אותה לנתרה, ואם כן עורה מופשט ממנה, ומופרש בכתבוב
 (שם א'ח) זערכו גורא את הפתחים וג' על הח'אש', שرك הנתחים מוקטרים
 ולא העור, ואין מפורש מה夷udo בעורה, ואם כן יכו שלא יזו יהו
 הכהנים ובאיין בעורה, תלמוד לומד י'ה'פ'ש'יט' ז' והבחן הפקריב את
 עולת איש עוז העולה אשר הקרביב לפהן לו יהה.
 ודורש רבינו עוז, לו יהה, לו הולך על 'הכחון המקיריב' שנאמר
 בראש הפסוק, פרט לכל אלו, טבול יום ומחופר ביפורים ואונן,
 שאינם ראויים להקריב. אין די בليمוד שהבא לעל עט – עט
 למעטם חלקוק בשיר קדשים, ממש שיכול היזה לומר שלא יכו
 בבשך של הקרים מושם שהרי הוא עומד לאכילה ואין יכול היה
 לאכול קדשים, אך יכו בעור העולה שאנו רואו לאכילה, תלמוד
 לומד י'ו הדר, פרט לכהנים מחופר ביפורים וטבול יום ואונן,
 שאינם ראויים בו.
 הגמורא דינה בשיטות התנאים שבבריתא. שואלת הגמורא: ותגא
 קפמא, שלמד מריבוי הפסוק שעוז קדשי קדשים לכהנים, נמי תיפוק
 לי פדייא – הרי גם הוא יכול ללמד ואת מכך והומר. משיבה
 הגמורא: מילתא דאתיא בכל וחומר טרכ וכתוב לה קרא – דין
 היכול להלמוד בכל וחומר טרכ פסוק ורבבו.
 שואלת הגמורא: רבינו ישמעאל, הא' אשר הקרביב, שמןנו למד
 לנו מא שורות קדשי קדשים לכהנים, מא עבד ליה – מה הוא
 לומד ממוני. משיבה הגמורא: הוא מעט פרט לטבול יום ומחופר
 ביפורים ואונן, שמאחר שאינם ראויים להקריב הרוי אינם בכלל
 אשר הקרביב. שואלת הגמורא: רבינו ישמעאל לתפק ליה – שליטונה
 לו יהה, רבבי. משיבה הגמורא: רבינו ישמעאל לטעמיה – לשיטונה
 שהוא דורש שם דין אחר, דאמר רבינו יוחנן מושם רבינו ישמעאל,
 נאמר בעולה (יקרא ז') לו יהה' נאמר באש (יקרא ז') לו יהה'
 ולודמים בגזירה שווה, מה ? תלן באש עצמותיו מותרין, שורי

בשרו נאכל לכוהנים ואין דין גזירה בעומרות, אף כאן בקרבן עולה
 עצמותיו מותרין אם אין עליהם כויה בשיר, אף שהוא נשך כליל.
 מבארת הגמורא מופני – הפסוק לו היה בעולה מותר לדירוש ממנו,
 גזירה שוה, דאי לא מופני לא היה אפשר למorder גזירה שוה, שכן
 אייבא ליפיך – יש לפוך, מה לא שם שבש' מזיך ולבן אף
 עצמותוי מותרים, אך עולא אין בשירה מותר ולבן אין למד
 עצמותיה היו מותרים, ואכן לו הדר קרא יתרה הוא, שכן יכול
 היה הפסוק לומר רק עוז העולה אשר הקרביב, לבתיהם, ולא נוצר כלל
 להוציאו לו יהה.
 להוציאו לו יהה.

משנה

המשנה דינה למי שיר עוז קרבן שאירע בו פסול: כל קדושים
 שעורותיהם לכהנים, הדינו קדשי קדשים, שאירע בthon פסול קודם
 להפשיטין – הפטש העור מהבשira, אין עוזותיהם להפשתין, שכן
 הקרן שדינו להשרה, נשך עמו בלא הפטש. לאחר הפטש, לאחר הפטשין,
 הקרben שדינו להשרה, נשך עמו בלא הפטש. אמר רבינו חנניא
 עוזותיהם להפשתין, אף שהקרים עוצם נשכפים. אמר רבינו חנניא
 בגין הכהנים, מפני לא ראיינו עוז שהפטש שוויצא לבית חנניא
 להשרה, אף אם היה בו פסול לפני שהפטש, בגין שנמעצם טריפה,
 הזאל והוכר הפטsol רק לאחר הפטש. אמר רבינו עקיבא, מדבריו
 למןנו, שהפטשין את עוז הפטcin, ונמץא הבכור טריפה, שנית
 להשרה, שיאף על פי כן יא' יוחנן הכהנים בעוזר, מושם
 שהפטsol לא ניכר בו עד אחר הפטש. ונחכמים אומרים, אין לא
 ראיינו ראייה, שיתכן שלא ארע בימי, או שאנו נשכפו עורות
 ולא ראה זאת, אלא באופן זה יצא העור לבית השרפה.

נרא

הגמורא מבירתת מי הוא התנאי ששנה את המשנה לעיל
 (ק'ו), ונקיים, שלhalbן (ק'ו) מובאת מחלוקת רבינו ורבינו אלעזר ברבינו
 שמעון, באופן שהפטש עוז הקרבן, ואבד הבשר או שנשרף על העור
 ורicketה הדם, ונורך הדם בדיעבד, האם ורicketה הדם מריצה על העור
 שהפטש, והוא מותר לכוהנים ואין בו מעילה. משקה הגמורא: שניתנו
 לעיל (ק'ו), כל עולא שלא זכה המזבח בברורה מושם שנפסלה קודם
 ורicketה דמה ולבן לא היה לו שעת היתר למזבח, לא זכו הכהנים
 בעוזר, וממשע מסתימת הדרבים שלא זכו בעורה אף על גב
 ראי' שטחיה לעוז קודם ורicketה ואירע פסול ואחר כך נורך הדם,
 ורicketה והוציאה ושלא העוליה להתריר את הבשר, שהרי נפסל לא העוליה
 להתריר את העור בבני עצומו, מני – מי הוא התנאי ששנה את משנתנו,
 רבינו אלעזר ברבי שמעון דיא, דאמר להלן (ק'ו) שאין הדם מריצה
 על העור בשזהא בפני עצמו – ומופשט באופן שהבשר נפסל. אמר
 סיפא, ככלומר משנתנו, שנינו בה כל קדושים שאירע בTHON פסול
 קודם הפטשין אין עוזותיהם להפשתין, לאחר הפטשין עוזותיהם
 להפשתין, ולא חילקה המשנה בין קודם ורicketה לבן אחר ורicketה,
 וממשעames אם יארע פסול לאחר הפטש, אף קודם ורicketה שלא זכו
 המזבח בשיר, מכל מקום העוליה והועליה ורicketה הדם להתריר את העור
 להנחים, אהאן – חרוי זה לרעת רבינו דיאמר (שם) שהדם מריצה על
 העור בפני עצומו. והיתכן שהריישא רבינו אלעזר ברבי שמעון
 והסביר רבי.
 מתרצת הגמורא: אמר אביי, מדרשיפא רבוי היא, רישא נמי רבוי היא,
 ומזהה רבוי שאין הפטש – אין הכהנים הפטשין להפטש קודם
 ורicketה, שכן אסור להשות את הדם כל כך קודם ורicketה, וברישא
 שמודובר שאירע פסול קודם ורicketה, היינו קודם הפטש, והרי זה
 כדברי הסיפה, שבפסקול שודם הפטש לא זכו הכהנים בעור. ואכן
 אם יארע שהכהנים הפטשו את העור קודם ורicketה הדם, ואירע פסול
 בין הפטש לורicketה, זכו הכהנים בעור אף שלא זכו המזבח בשיר.
 תירוץ נסفع: רבא אמר, מדרישא רבוי אלעזר ברבי שמעון, סיפא
 נמי רבוי אלעזר ברבי שמעון, ומאי קודם הפטש'